

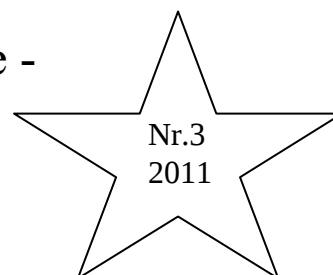

Școala cu clasele I-VIII Faraoanele

TINERE SPERANȚE

- Revista școlară – Tinere speranțe -

„Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat”

Colaboratori:

- **Director : Partenie Mihaela**
- **Gheorghiță Mocanu**
- **Profesor Teodorescu Lăcrămioara**
- **Profesor :Iordăchioiu Geanina**
- **Profesor : Matei Mirela**

Realizatori :

**Redactor: profesor Teodorescu
Lăcrămioara**
Tehnoredactare:
Teodorescu Lăcrămioara
Ion Alexandra .clasa a VI-a

- Revista școlară – Tinere speranțe -

CUPRINS

❖ Cuprins.....	1
❖ Măriuca de Gheorge Mocanu.....	2
❖ Măicuță dragă.....	7
❖ Și noi ne-am sărbătorit mamele.....	8
❖ Superstiții de Paște.....	10
❖ Legenda Pupezei.....	12
❖ Din istoria calendarului.....	14
❖ Să ne jucăm în engleză.....	15
❖ Ce să mai cred?.....	16
❖ O punte.....	17
❖ Iubirea.....	18
❖ Creații ale elevilor.....	19
❖ 1 Iunie.....	24
❖ Legile unei alimentații corecte.....	25
❖ Curiozități ale lumii.....	26
❖ Matematica altfel.....	27
❖ Îngerașul alfabet.....	28
❖ Înălțarea Domnului.....	29
❖ Glume.....	32
❖ Secretul succesului.....	33
❖ Cuvinte înțelepte.....	34

Măriuca

Povestea noastră, copii, începe de la marginea unui orașel, de pe o straduță îngustă, dintr-o casuță înconjurată cu garduleț de alun, de lângă o fântână cu apa limpede ca roua. Aici locuiește Maria. O fetiță cuminte, frumoasă și isteată. Chiar dacă avea numai patru anișori, știa atât de multe lucruri despre viață, încât oricine o auzea vorbind, nu credea că are o vârstă atât de fragedă. Părinții ei erau oameni simpli și agonisau leuț după leuț, cu gândul la ziua în care se vor strânge destui să-i poată cumpăra Mariei lucrușoarele de care avea nevoie pentru a merge, întâia oară, la grădiniță.

Și iată, cu ajutorul lui Dumnezeu, ziua mult așteptată a venit. Soarele ieșea de sub zaplazul cerului și se arăta mai bucuros ca oricând să lumineze pământul. Veselia venea pe neașteptate și în sufletul copilei pe măsură ce se apropia de locul miraculos, despre care aflate atâtea lucruri, doar din spusele mamei. Drumul lung și anevoios a fost străbătut cu greu, și iată-o pe Măriuca în fața scărilor de la grădiniță. Ardea de nerăbdare să intre, să vadă, să cunoască și să deslușească tainele învățăturii.

Dragi copii, am uitat să vă spun un amănunt: Maria, fetița noastră, era mică de statură, atât de mică, încât nu putea urca singură scările. O să-mi spuneți că s-o găsi el până la urmă vreunul s-o ajute să le urce ! Da, bine că nu ! De ce ? Ei, tocmai aici stă ascunsă cheia poveștii noastre. Măriuca nu era mică, așa cum vă închipuiți voi. Era mică de tot, atât de mică încât abia putea fi observată de cineva. Până și un ac în carul cu fân putea fi văzut mai repede, dacă te uitai cu stăruință. Maria însă se vedea numai dacă îți apropiai ochiul de pământ... Ei, o să spuneți... Hai că asta-i chiar o minciună gogonată... N-o crede nimeni... N-aveți decât să nu mă credeți, dar eu vă spun că așa era Măriuca noastră, mai mică decât ne-am fi putut noi închipui vreodată.

Acum știu că vreți să-mi puneți o mie de întrebări. Știu ! Vreți să știți cum se îmbraca ? Cum mânca ? Cum bea apă ? Cum învața ? Ori cum se descurca părinții cu ea ? Și pe mine m-au măcinat toate aceste întrebări, și pot să vă spun că nici eu nu am aflat cum s-au descurcat ei cu toate acestea. Bineînțeles că părinților nu le-a fost ușor să o crească, dacă se poate spune că au crăcut-o. S-o îmbrace, s-o încălze și câte și câte altele... Despre mărime, s-au împăcat ei cu gândul că o să crească odată și-odată, însă, creștini cum erau, se duceau mereu cu gândul spre Dumnezeu și ziceau că o asemenea făptură, nu putea ajunge în casa lor decât cu ajutorul Domnului. O asemenea minune stă numai în puterile Lui.

Vocea Măriucăi semăna cu vocea unui copil normal, doar puțin mai pițigăiată decât a celorlalți, însă era de o limpezime de cristal. Nu greșea niciun cuvânt, de parcă ar fi învățat de când lumea gramatica limbii române. Ei, vedeți, v-am mai dezvăluit un mister: Măriuca trăiește în România. Pe lângă asta, am să vă spun mai târziu unde se află ea acum și în ce clasă a ajuns. Dacă nu cumva o fi terminat școala și o fi având și serviciu pe undeva. Ajungem și acolo, mai târziu, numai dacă nu vă plictisiți și dacă sunteți numai ochi și urechi la povestea micuței Măriuca. Era o fată blândă, prietenoasă, și ajungea cu cea mai mare ușurință la sufletul celorlalți. De-i auzeai glasul, întorceai imediat capul și numai așa îți puteai da seama cam pe unde se află.

Greu le-a fost părinților să-i facă rost de ghiozdan, de haine pe măsura ei, ca să nu mai vorbim de cărțile pe care le-au căutat peste tot, în toate librăriile. Căutările lor, însă, nu au fost în zadar și iat-o pe Mariuca în fața scărilor de la intrarea în grădiniță. Părinții nu au însoțit-o, nu din teamă să nu fie văzuți vorbind singuri pe stradă, ci pentru că știau ei ce știau. Nu era nevoie să fie însoțită, Măriuca era descurcăreață, mai descurcăreață decât credeți voi că ar putea fi un copil la vârsta ei. Știa să se poarte cuviincios, să nu supere pe nimeni, să asculte vorbele celor mari, să chibzuiască înainte de a trece la următorul pas.

Două fete și trei băieți gălăgioși se apropiau de prima scară de la intrarea în grădiniță. Din vorbele lor, Măriuca află imediat că pe fetița cea blondă o cheamă Miruna. Primii au urcat băieții, săltând voioși fiecare treaptă, apoi fetele cu pașii mai sfioși. Când să pășească și Miruna, o voce, ca din neant, i se adresează pe neașteptate:

- Miruna, frumoasa mea, așteaptă-mă și pe mine ! Sunt Măriuca, noua ta colegă !”

Fata se uită nedumerită în jos, în sus, spre stânga, spre dreapta și nu văzu pe nimeni. Nu te speria, draga mea ! Eu sunt Mariuca și sunt mică. Mică de tot ! Tu nu mă vezi ! N-ai cum să mă vezi pentru că sunt prea mică pentru ochii tăi ! Sunt neobservabilă aproape ! Uite, sunt aici lângă șnurul tău de la pantofiori ! De la stângul ! Acesta care e lung și îți atârână pe jos. Slavă Domnului că-i lung și l-am putut ajunge. L-am prins de capăt și încerc să mă ridic pe platoul de deasupra ! Doamne, e cât un munte uriaș ! Sper că știi cum sunt munții ! Oamenii mari îi escaladează uneori din plăcere. ! Aceia sunt cascadorii ! Uf ! Uf ! Ce greu e să urci un asemenea munte lunecos ! Ai călcat prin apă, se pare ! Altfel, cum se explică faptul că e așa de lunecos, aproape ud, deși nu plouă ? Stai, stai un pic, nu mișca piciorul ! Mai am puțin și ajung deasupra !

Miruna privi vârful pantofului și observă șnurul legănându-se, când întins, când mai slab, coborât spre talpă. Aproape încremeni cu privirea ținută spre pământ. Încerca să observe violeta care vorbea atât de frumos. „Gata ! Am ajuns ! Slavă Domnului ! Iată-mă, aici, lângă gaura prin care trebuie să intre șnurul. M-am așezat pe rama asta lucioasă. Se vede că și pantofii tăi sunt nou nouți. Lucesc ca oglinda ! Ia să-mi aranjez eu părul, că s-a ciufulit în timp ce mă urcam pe frânghia asta ! Era cât pe ce să alunec și să mă prăvălesc de la înălțime ! Praf mă făceam ! Bine că am ajuns ! Mă țin de rama de metal ! Tare rece mai e ! Uf ! Uite că și ameteșc puțin. Să-mi trag sufletul ! Acum, Miruna dragă, poți urca liniștită scările ! Iar dacă ești bună, eu am să rămân agățată aici până vei ajunge în clasă ! Nu-mi purta de grijă, am să mă țin bine ! Nu e prima oară când călătoresc așa ! Odată am mers agățată de bocancul unui om de la țară. N-am găsit pe altceva. Venea un miros cam urât. Cred că avea vreun grajd și vreo vacuță pe lângă gospodărie, și abia de sosise de pe acolo. Dar am ajuns cu bine la destinație.

Miruna săltă piciorul și pași cu sfială scările.

- Nu te îngrijora. Mergi cum vrei tu. Nu-mi purta de grijă. De-acum, e treaba mea să mă țin bine. Să știi că mă pricep să-mi aleg locul de călătorie, să fie cât mai confortabil. Și, pe deasupra, nici nu plătesc biletul, așa cum trebuie să faceți voi, cei mari.

„Doamne, ce mi se întâmplă ? se întreabă Miruna, în timp ce se îndrepta spre ușa clasei. Glasurile copiilor acopereau orice încercare a ei de a se mai face auzită.

Așa că se mulțumi să-i privească de acolo, de jos, de pe pantoful Mirunei.

Poziția nu era tocmai potrivită. Printre unghiurile, dreptunghiurile, pătratele și cerculețele de imagine formate de obiectele din clasă, de băncile destul de mari, nu putea distinge un chip de copil în întregimea lui. Așa că, își zise: „Trebuie să ajung sus, pe pupitru, și de acolo mă voi lămuri eu mai bine ce se întâmplă aici. Am să prind un moment de liniște și am s-o rog pe Miruna să mă așeze pe pupitru”.

Deodată, în clasă se făcu liniște deplină. „Ce s-o fi întâmplat? Cine o fi intrat, că am auzit ușa deschizându-se. Doamne, ce rău e să nu știi ce se întâmplă în jurul tău. Dar mai ales la doi pași de tine? E aproape îngrozitor...” Privi spre direcția ușii și văzu două sandale lucioase cu tocul destul de înalt. Pășeau elegant spre mijlocul clasei, apoi se așezară unul lângă altul sub una din bănci, tocmai invers de cum erau toate celelalte. „Aceasta trebuie să fie educatoarea, întotdeauna elegantă și știe atât de multe lucruri pe care le împărtășește tuturor copiilor din clasă.”

- Bună ziua, copii!

- Bună ziua! Veni, pe neașteptate pentru Măriuca, răspunsul, în cor, al celor aflați în încăpere.

- Eu sunt educatoarea voastră, copii. Eu vă voi învăța tot ce trebuie să știți pentru a putea pași cu bine în viață. Eu sunt părintele vostru cât timp vă aflați aici, la grădiniță. Un părinte care trebuie să vă deprindă cu literele alfabetului, fără de care nu veți putea citi nicio carte. Nicio scrisoare și nicio poveste. Eu trebuie să vă învăț cum trebuie să vă purtați între voi și cu cei mai mari, și față de cei mai mici decât voi. Să știți ce e bine și ce e rău în această lume. Și alte și alte lucruri care vor face din voi oameni adevărați.

„Doamne, ce curioasă mai sunt! Cum arată oare educatoarea? Cum e chipul ei?, Are ochii blânzi? O seamăna cu Maica Domnului din icoana noastră?” Într-un moment de liniște, Măriuca vorbi în șoaptă: „Miruna, prietena mea, te rog, ajută-mă să mă ridic pe pupitrul băncii, să pot vedea și eu ce se întâmplă.” Miruna începu să se foiască, neștiind cum să facă, spre a-i îndeplini dorința. Dacă va încerca să o prindă între degete, îi este teamă să nu o strivească. Dacă va ridica piciorul pe pupitru ar putea fi văzută de educatoare și de ceilalți copii. Ar fi un gest necuviincios și chiar obraznic. „Știu, nu ai găsit soluția potrivită!” auzi, din nou, glasul firav adresându-i-se. Uite cum faci: desclăță ușor adidasul, îl ridici pe neobservate la marginea pupitrului și îl ții acolo până eu voi coborî. Șă știi că la coborâre sunt mult mai dibace decât la urcare! Ai să vezi. Și nu va observa nimeni. N-ai de ce să-ți faci griji. Miruna începu a se foi în bancă, încercând ca mișcările pe care le face să nu fie observate de educatoare sau de ceilalți colegi. Întinse mâna spre talpa piciorului și, cu grijă, ridică pantoful la marginea pupitrului. Atunci observă mogâldeța mișcându-se pe vârful încălțării, încercând să coboare. Stătu un timp nemișcată, de frică să nu o stânjenească, până auzi glasul Măriucăi: „Gata, am coborât, mă vezi? Aaa! Știu, nu poți vorbi acum, trebuie să fii atentă la ce spune educatoarea!”, șopti ea. „Acum pot și eu să o văd, Doamne, cât e de frumoasă! S-auzim ce spune!” În timp ce educatoarea își ridica o foiță de hârtie din geanta albastră, Măriuca își căuta un loc cât mai bun pe pupitru, de unde să poată vedea mai bine, și să nu mai fie stânjenită de mișcările copiilor din banca din fața ei.

Așa că, merse ce merse și deodată, în fața ei se ivi un obiect uriaș de sticlă, în care plutea o mare albastră. De ce era apa aceea atât de albastră nu-și putea explica. Alături de acel obiect se afla un altul, tot de culoare albastră, ca o cupolă așezată cu gura în jos. Se urcă cu greu pe acea cupolă de plastic și observă că de aici ajungea cu mâinile pe marginile obiectului cu apa albastră. Dintr-o sforțare se ridică pe margine, de unde încerca să vadă mai bine educatoarea de la catedră, ce vorbea despre felul cum ar trebui să se comporte fiecare copil pe timpul cât se află la grădiniță. Locul nu era prea comod, iar din marea albastră pe care o privea de aici, ca de pe un mal uriaș așezat lângă ocean, venea și un miros urât, ce semăna cu mirosul de cerneală. Măi, să fie. Să știi ca obiectul acesta pe care stau eu pare a fi un rezervor uriaș de unde se aprovizionează lumea întreagă cu apă albastră. Poate de aici se ia culoare pentru mări, pentru oceane și pentru bălțile albastre din povești. Să mă țin bine de margine să nu cumva să alunec. Aș putea ajunge în oceane, în mări dacă aș nimeri tocmai un asemenea transport. Și când rostea aceste vorbe, o forță uriașă, un deget venit ca din senin, înconjură buza vasului pe care stătea și îl ridică. Un cutremur se creă astfel și Miruna alunecă în marea albastră. Corpul ei ușor ca un fulg plutea la suprafața apei. Simțea cum frica i se așaza în oase. Acum nu mai aude nimic. Doamne ajută-mă, ca nu cumva, cineva, să pună capacul și să mă închidă aici. Ar fi cumplit, deși mie nu-mi trebuie mult aer pentru a supraviețui. Vă închipuiți ce coșmar aș putea trăi până se va hotărî cineva să mai deschidă. Privi spre cercul rotund de deasupra, de unde tocmai căzuse și nu văzu nimic, decât un tavan alb. Auzea glasuri înfundate, fără a le putea desluși cuvintele. Apa albastră și rece îi pătrunse hainele până la piele. Înnotă până la una din margini, însă peretele lucios și ud nu era tocmai bun pentru a fi escaladat spre ieșire. Frica o pătrundea și mai mult. Vederea i se încețoșa. Prin fața ochilor i se preumblau imagini diferite. Pretutindeni vedea, deodată, pești și vietăți marine cu burțile în sus, iar pe valuri jucau pete de petrol întunecat. Albastrul pur se colora spre negru. Deasupra mării pluteau gaze otrăvitoare ce ieșeau din containerele ascunse de oameni pe fundul mării. Suprafața apei părea suprasaturată de pești morți, vopsiți în albastru și negru,. Marea se întindea acum până departe și apa își încetinea plutirea de parcă se îngroșa. Prin alte locuri, vedea pânze de lumină ce erau stinse imediat de suflarea vântului. Lupta ei devenea o luptă inegală cu natura transformată pe loc într-o catastrofă. Chiar în momentul în care simțea că se scufundă și plana foarte jos, la mai puțin de câțiva pași de marginea vasului uriaș, un zgomot infernal se dezlănțui în spatele ei, ca și cum ar fi venit un animal necunoscut lumii, ce arunca suvoaie de apă pe nări și gură. Întoarse capul și văzu ceva rotund și negru, cu ciocul de metal galben, ascuțit și bifurcat în partea de sus. Sub această buză galbenă bifurcată era gura, neagră ca de tăciune, tăcută și fixă. Gura pompa aer în apa albastră după care tăgea cu putere o altă cantitate direct în corpul său, ce semăna cu un rezervor transparent, umplându-se pe măsură ce monstrul înghițea apa cu lăcomie. Miruna încarca să se ferească din calea fluxului și refluxului puternic provocat de monstrul însetat, dar simțea că o lasă puterile. Înota în direcție opusă, însă curentul o trăgea spre gura lui, transformată parcă într-o supapă. Într-o ultimă sforțare Măriuca deschise ochii și văzu cum se apropie ciocul de metal și apoi simți cum este trasă sub el cu vitevă. Genunchii striviți de carbunele striat ascuns sub acel cioc galben abia se mai țineau de restul corpului.

După o nouă suflare monstrul o trase ca o ventuză în refluxul puternic, direct în interiorul lui. Spatele Mirunei era zgâriat, picioarele la fel, iar fața nu și-o

putea vedea, deși simțea usturime și durere. „Bine că măcar oasele mi-au rămas întregi!”, își spuse ea, când plutea în burta lui, ca într-un rezervor pe jumătate plin.

După un moment de liniște aparentă, dar înfricosătoare, geamurile exterioare s-au luminat, deodată, pe neobservate. Acum putea privi afară. Vedea prin burta de sticlă cum ciocul de metal aflat în mână colegei de bancă a Mirunei, însemna ceva pe o foaie de hârtie de pe pupitru. Bine că-l ține cu ciocul în jos, altfel valurile m-ar fi scufundat. O idee îi străfulgeră prin minte: să înnoate până spre geam, să încerce să-l șteargă cu ceva, și să o strige din răsunet pe Miruna care se afla la doi pași. Încercarea ei nu avu sorți de izbândă. În zadar făcea semne disperate, în zadar bătea cu pumnii în geam. Nu era nici văzută și nici auzită de cineva. „Doamne ce se va întâmpla cu mine? Copilul acesta va pleca spre casa lui!”, își spuse Măriuca, în timp ce plutea pe apa albastră, ce scădea ușor pe măsură ce copila însemna cuvinte pe hârtia imaculată. „Ce vor face părinții mei când vor vedea că nu vin acasă? Pe unde mă vor căuta?”

Măriuca căzu pe gânduri. Trebuia să caute o soluție de salvare, dar situația grea în care se afla nu-i dădea nicio speranță de salvare. Se gândi o clipă la apa albastră, ce scădea mereu pe măsură ce fetița scria. S-ar putea ca tocmai în scrisul acela, pe care fetița îl învăța conștiințioasă, în faptul că scrie tot mai mult și mai bine, să stea colacul de salvare de care avea nevoie. Când cerneala se va isprăvi, va avea timp să iasă. Și se puse pe șteptat. Apa cobora și cobora, de-i ajunsese la brâu, la genunchi, la glezne. Acum va trebui să pătrundă, pe burtă, prin tunelul subțire dintre cioc și cărbunele uriaș. Rănilor sângerău și usturau. Își stoarse cămășa și rochița și le îmbrăcă din nou, jilave și albastre. Cu gândul la libertate se târa ca un soldat la instrucție prin tunelul întunecat.

- Trezește-te, fetița mea! E timpul să te pregătești pentru grădiniță. E prima zi de grădiniță. Astăzi vei păși spre tainele învățăturii.

- Mamă, am visat ceva urât! Eram mică. Atât de mică încât...

Nu-i nimic, mamă. Toți suntem mici în primii ani, și la grădiniță, și la școală. Pe urmă devenim oameni mari, dacă învățăm și ne facem un rost în viață. Cât despre visul urât, să știi de la mine că după vreme rea ieșe întotdeauna soarele. Astăzi începe să strălucească soarele tău...

Drum bun, Măriuca !

Tare frumoase mai sunt poveștile, nu-i așa, pentru că ele se termină, întotdeauna, cu bine.

Autor :Gheorghiță Mocanu

Măicuță dragă,

Tu ești dragoste nesfârșită, abis la capătul căruia am găsit întotdeauna iertare, aceea care poate lua locul tuturor dar al cărei loc nu poate fi luat de nimeni, minune pe care Dumnezeu mi-a dăruit-o mie. În tine se împletesc: căldura și zâmbetul, bunătatea și iertarea, povața și exemplul.

Nu există om care să fi dat mai mult și să fi primit mai puțin decât tine, **MAMĂ!** Numai tu poți dărui o viață pentru un singur sărut de recunoștință.

În adăpostul grijilor tale s-a zidit liniștea mea.

Brațul tău mi-a fost acoperământ și apărător de primejdii.

Cântecul tău mi-a făcut somnul lin și adânc. Cu vorbele tale am început să dau nume ființelor și lucrurilor, zidind lumea din nou.

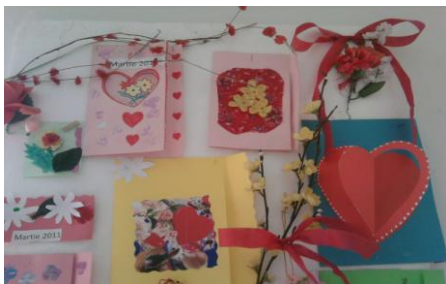
Tu te-ai bucurat când am făcut primii pași și tot tu te-ai întristat atunci când m-am rănit. Ai sărutat rana și rana s-a vindecat. Ai plâns tu ca să nu plâng eu. Ai răbdat tu ca să nu rabd eu.

Pentru mine ai întotdeauna chipul luminat. Uneori greșesc. Tu însă mă încurajezi și știu că mă iubești chiar și atunci când mă cerți.

Pentru toate acestea și pentru multe altele, **ÎȚI MULȚUMESC!**

Azi vin să-ți mulțumesc că ai crezut în mine, că ai spus ce am avut nevoie să aud uneori în loc de ceea ce doream eu să aud, că ai fost întotdeauna acolo unde am avut nevoie de tine ca să-ți împărtășesc necazurile, să râd cu tine atunci când am fost fericită.

Dumnezeu să-ți ocrotească pașii, să-ți răsplătească nespusa bunătate, să-ți dea putere să mă crești iar eu să-ți rămân alături mereu,

Sî noi ne-am sărbătorit mamele

Mărtișoare pentru mama

SUPERSTIȚII

În tradiția populară românească se crede că ouale de Paști sunt purtătoare de puteri miraculoase: ele vindecă boli și protejează animalele din gospodărie.

În dimineața primei zile de Paști, copiii sunt puși să se spele pe față cu apă dintr-un vas în care s-au pus dinainte un ou roșu și un ban de argint, pentru ca astfel copiii să fie tot anul sănătoși și rumeni la față, precum oul de Paști și curați precum argintul.

Se crede, de asemenea, că oul roșu este apărător împotriva diavolului și păzește casa de farmece. Podgorenii, pentru a-și feri roadele de grindină, leagă primăvara vița-de-vie cu salcie de la Florii sau îngroapă un ou roșu, în Vinerea Mare.

Cu ouă roșii se fac descânțece pentru dureri de dinți, de urechi sau de gât. Mânjilor li se leagă de gât un gavan de lingură folosită la înroșirea ouălor, existând credința ca astfel vor fi feriți de rele. Ouăle roșii de bibilica se întrebuințează ca leac pentru mușcătura de șarpe și în farmece de dragoste. Ștergarul cu care au fost șterse ouale abia înroșite se păstrează un an pentru ca e bun la durerea de urechi.

Superstiții moștenite din bătrâni ne învață că în Joia mare somnul de după-amiază nu este tocmai indicat, căci atrage după sine lenea de-a lungul întregului an, precum și incapacitatea de a duce la bun sfârșit o activitate, oricât de nesemnificativă ar fi aceasta. În Joia mare nu se mănâncă urzici, deoarece în această zi urzicile "nuntesc", adică înfloresc și nu mai sunt bune de mâncat. De asemenea, în Săptămâna Mare nu se consuma sub nicio formă oțet.

Despre persoanele care ciocnesc ouă în ziua de Paște se spune că atunci când se vor întâlni pe lumea cealaltă se vor recunoaște.

Despre persoanele care ciocnesc ouă roșii și rostesc simultan, nevoit, "Hristos a înviat!" și "Adevărat a înviat!" se spune că le va fi iertat un păcat greu. Descoperirea unui ou cu două gălbenușuri e semn de căsătorie în curând. De asemenea, spargerea părții superioare a oului înseamnă recunoașterea învierii Domnului, iar spargerea părții inferioare a oului bucuria nespusă cauzată de Înviere.

Însămânțarea câmpurilor este interzisă în această zi conform unei credințe mai vechi care spune că urma de metal sau fier nu trebuie să străpungă pământul în ziua sfântă.

Tăierea părului în Vinerea Mare are rolul de a te feri de durerile de dinți pentru tot restul anului.

Se spune că în perioada dintre Paște și Rusalii cerurile se deschid, iar sufletele celor decedați se întorc în casele celor dragi pentru a-i proteja. De asemenea, se spune că sufletele persoanelor care decedază în prima duminică de Paște nu mai sunt supuse judecății de apoi, căci ajung direct în Rai.

Apa păstrată de la slujba Învierii are puteri vindecătoare, îndepărtând anumite boli și suferințe.

Lumânările cu care ai luat lumina de la preot în noaptea Învierii nu se aruncă, ci se aprind în fața icoanei în caz de supărare mare, la necazuri sau când te afli în mari dificultăți. Se spune că lumina acestora este mai aproape de rai decât orice altă lumină.

Profesor: Teodorescu Lăcrămioara

Indrumați de doamnele educatoare , copiii de la gradinița noastră au pictat ouă și s-au pregatit pentru a întâmpina Paștele

Legenda pupezei

Nici o fată nu se asemuia cu Pupăza, fiica cea mare a lui Verde-Impărat, nici în frumusețe, dar nici în trândăvie. Pe cât era de frumoasă și de gătită, uimind prin îmbrăcămintea ei, pe atât era de nepăsătoare față de curățenia trupului și de trândăvie. Una din marile ei plăceri era să poarte aceleași haine, fără să le spele, săptămâni de-a rândul și să se tolănească acolo unde era murdăria mai mare. Bieții săi părinți nici nu mai știau cum să procedeze cu ea. Le venea să moară de supărare. Zadarnic îi ziceau să se spele și să fie curată, ca Pupăza le râdea în nas și făcea tot după voia ei. Despre frumusețea ei auzi fiul unui împărat vecin și voi să o cunoască neapărat. Nu-i spusese nimeni însă despre obiceiul ei de a trăi în murdărie. A spune adevărul despre fata lui Verde-Impărat era totuna cu a te condamna la moarte. Când fiul împăratului

vecin porni în peșit la fiica lui Verde-Impărat (fără a spune nimănui despre intenția sa), avu parte de o surpriză neplăcută. La intrarea în curtea palatului lui Verde-Impărat, zări o fată, ce-i drept frumoasă, dar cumplit de murdară. Neștiind despre cine-i vorba, întrebă pe o tigancă:

-Cine-i fata asta care se joacă în murdărie?

-Asta-i Pupăza, fata împăratului nostru.

-Ptui, Doamne ferește! exclamă uimit peșitorul. Decât o asemenea nevastă, mai bine mor.

Fiul împăratului vecin făcu imediat cale întoarsă. De furie și de rușine că era să fie păcălit, declară război lui Verde-Impărat fu decimată, iar împăratul și împărăteasa muriră otrăviți. Pupăza, care în timpul luptelor stătuse tolănită în cotețul porcilor, fugi într-o pădure uriasă.

Umblând speriată câteva zile, căzu frântă de foamă și oboseală. Ce să facă? Abia reuși să se scoale. Porni din nou la drum, plângând cu șapte rânduri de lacrimi. Deodată, văzu în mijlocul pădurii o casuță. Acolo ședea Sfântă Duminică. Bătu la o poartă.

-Cine esti tu copila mea? o întreabă Sfânta.

-Mă cheamă Pupăza și sunt fata împăratului. Îți poruncesc să-mi dai să mănânc și să beau, ca astfel e rău de tine!

Sfânta, auzind asemenea vorbe obraznice, își mesteca supărată uimirea și-i spuse:

- La mine, dacă vrei să mănânci și să bei apa, tebuie să faci treaba, fata mea. Astfel ia-ți drumul în alta parte! Acum îți dau pâine și brânză. Apa ai în găleată. Spală-te și curăță-ți hainele de murdărie. Apoi hrănește și dă apă la toate vietățile din curte, până vin eu de la biserică. Cum pleacă Sfânta, Pupăza, în loc să facă ce i-a spus, începu să alunge și să lovească păsările cu bățul. Apoi fericită că e sătulă se tolăni în murdăria porcilor. Venind Sfânta de la biserică se cruci de furie. Si toate încercările sale de a o da pe Pupăza pe brazda rămaseră fără nici un rezultat. Atunci se înfurie și îi apune:

-Pentru că toată viața ți-a plăcut să trăiești în murdărie și trândăvie, să te prefaci numaidecât în pasăre, pe cât de frumoasă la pene, pe atât de murdară în cuib . Iar cuibul să-ți faci, cât vei trăi , din mizeriile altora ! Cât despre cântat , să nu poți cânta ca păsările celelalte, ci să-ți fie glasul un fel de strigăt care sperie copiii și-i îndeamnă să-ți strice cuibul! Pu-pu-puuu!!!!

Profesor: Partenie Mihaela

Jocuri

DIN LUMEA PASARILOR

U	M	E	N	I	U	G	N	I	P
F	E	N	I	X	A	R	I	L	A
D	P	C	A	S	U	A	R	N	C
I	N	A	L	U	M	E	R	I	V
A	P	A	R	S	A	R	O	Z	I
R	O	K	K	A	I	L	C	T	L
U	D	N	A	N	D	O	O	A	A
A	D	A	B	E	L	I	C	O	A
I	R	B	I	L	O	C	S	H	O
R	S	O	R	T	A	B	L	A	M

Găsiți în careu numele păsărilor exotice înscrise mai jos.

PARADIS, COLIBIBRI, CASUAR,
HOATZIN, PINGUIN, COCOR, LIRA,
LEBADA, MOA, FENIX, NANDU,
ACVILA, EMU, ALBATROS, ROOK.

DIN ISTORIA CALENDARULUI

Prima mărime pe care oamenii au putut să o măsoare cu un oarecare grad de precizie, reușind să se pună de acord cu sistemul de măsurare a acesteia a fost timpul, deși inițial a fost vorba numai de perioade foarte mari de timp. Perioadele mari de timp pot fi mai ușor măsurate deoarece universul însuși este un "ceasornic" datorită mișcării zilnice și anuale a Pământului și Lunii. Cu toate acestea, s-a ajuns cu greu la o delimitare a mărimilor de timp. Ziua reprezintă o mișcare completă de revoluție a Pământului; luna reprezintă o unitate de măsură care delimitează perioada în care pe cer apare Luna nouă până la următoarea sa apariție; anul, în schimb, nu este atât de ușor de măsurat. De fapt, nici măcar "ziua" n-a fost atât de ușor de măsurat pe cât ar părea. A trebuit să treacă ceva vreme până când oamenii să învețe să măsoare ziua de la o amiază la alta (amiaza fiind momentul în care Soarele ajunge în cel mai înalt punct al sferei cerești).

Vechii egipteni au fost primii care au stabilit lungimea cea mai exactă a anului, probabil deoarece Nilul se revarsă cam în aceeași perioadă a fiecărui an. Inundațiile coincid în general cu evoluția elicoidală a planetei Sirius – adică atunci când Sirius răsare cam în același moment cu Soarele. Deși între două astfel de apariții trec 365 de zile, anul are de fapt 365 de zile, 5 ore, 48 de minute și 46 de secunde, mai exact cu aproximativ un sfert de zi peste cele 365 stabilite.

Se știe că, în 139 î. Hr datele calendarului egiptean corespundeau perfect cu anotimpurile. Din moment ce anul nu are exact 365 de zile, el s-a aliniat și s-a defazat treptat în raport cu anotimpurile, cu o periodicitate de aproximativ 1455 de ani. Știind acest lucru, astronomii au lansat ipoteza ca durata de 365 de zile a fost instituită fie în 4228 î. Hr., fie prin 2773 î. Hr.

Astronomii greci au fost cei care au introdus sfertul de zi lipsă din calendarul egiptean, adăugând câte o zi în plus la fiecare al patrulea an, dar majoritatea oamenilor au ignorat-o. Calendarul lor, cu un salt de o zi, a fost adoptat de romani în anul 46 î. Hr., în timpul domniei lui Iulius Caesar. De atunci, calendarul avea să sufere o singură modificare majoră, în 1582, când Papa Grigore al XIII-lea, la sfatul astronomilor, a scos din calcul saltul de o zi a anilor care se terminau cu două zerouri.

După Istoria descoperirilor științifice, A. Hellemans, B. Bunch

Profesor : Matei Mirela

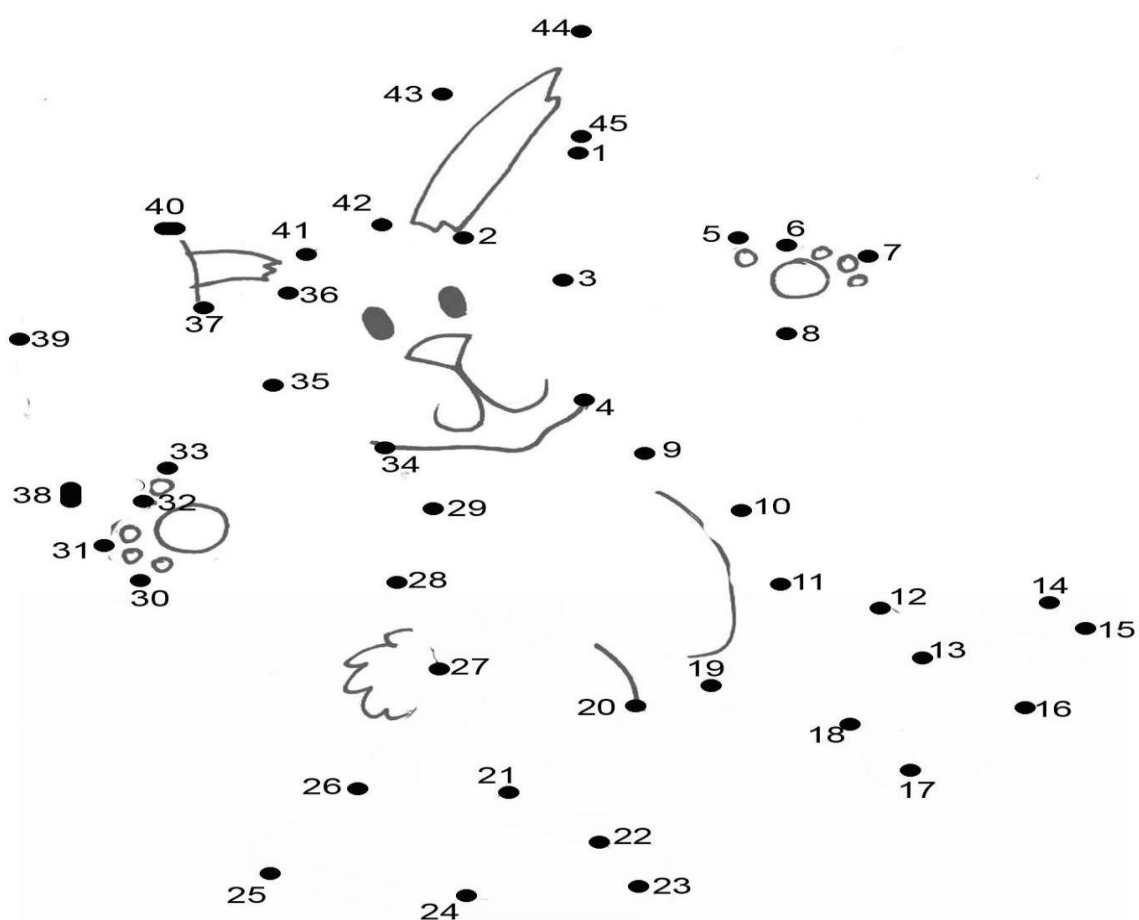

- Find words connected with Easter

BBNKVZDFUN
AUBUNNNYNFA
SNSSPRINGJ
KNPQICUSGF
EYRERETSAE
TDIEGGSERT
BANJYGTHVC
EASTERSMWS

- Join the points

Profesor: Iordăchioiu Geanina

Ce să mai cred?

Ce să mai cred, când văd atâta ură
Cum se adună-n găști și în palate,
Când verticalitatea-i trâmbițată doar din gură,
Iar a trăi, la limita decenței, nu se poate?

Ce să mai cred, când media transmite
Negativisme, trivialități,
Când, cu cinism, alesul tău te minte,
Iar legea nu-i egală pentru toți?

Ce să mai cred, când văd atâta disperare
Săpată-adânc, caustic, nerostită,
Când sufletul ne este de vânzare,
Iar suferința e introvertită?

Ce să mai cred, când cei de-același sânge
Zilele-și iau pentru o sută de lei,
Când bătrânețea este siluită,
Iar soții se omoară între ei?

Ce să mai cred, când prin manipulare
Destinul țării e condus de nonvalori,
Când mai subtil ori ca la drumul mare
Cei care fură devin delatori?

Ce să mai cred, când circul bate viața,
Iar coșul zilnic este o povară,
Când, de nevoi, românii țara-și lasă
Și-s umiliți ca slugi, în altă țară?

Ce să mai cred, ce-aș mai putea spera,
Când pe orice lege scrie instabilitate,
Cultura-i la pământ, românii-s paria
Iar agramății au prosperitate?

Ce să mai cred, voi cum mai rezistați,
Popor obedient și obidit?
Frumoasă țară-avem și ce pământ!
Cum spunea un "deștept": păcat că-i locuit!...

Învățător: Florea Costel

O punte

Un om aflat la o răscruce
Pe Domnul-n judecată dă
Că prea grea e propria-i cruce.
Prea mult, degeaba. Domnul stă .

Că nu i s-a cerut părerea ,
Că puntea lui e prea îngustă .
Că logodit e cu durerea.
Iar ochii sunt casă lacustră .

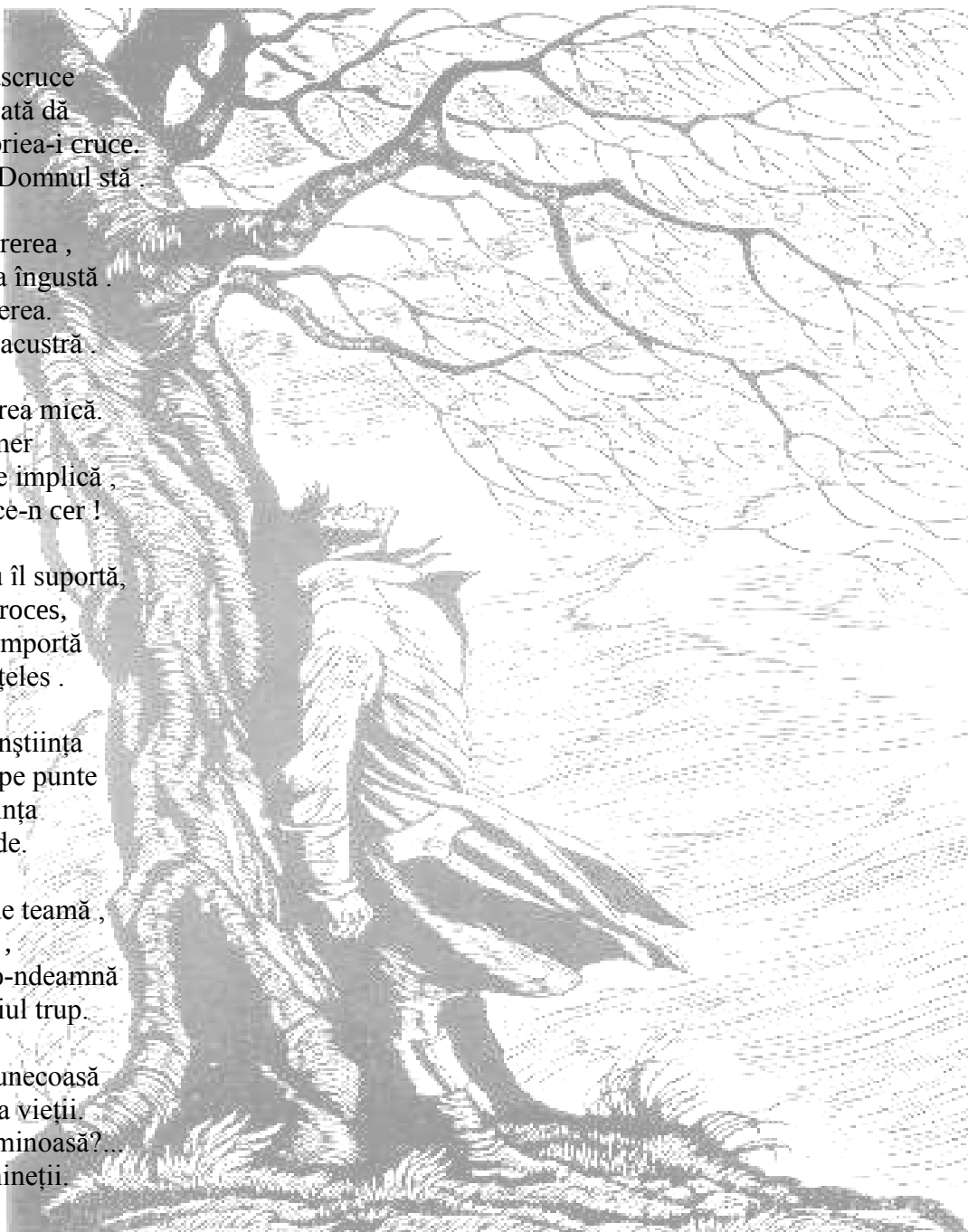
Că partea lui este prea mică.
Că totul e prea efemer
Că Dumnezeu nu se implică ,
Că e prea multă pace-n cer !

Că propriul corp nu îl suportă,
Cu gândul este în proces,
Copiii proprii se comportă
De parcă nu l-au înțeles .

A mai pierdut și conștiința
Când se bâlbănea pe punte
A dezestat din el ființa
Și n-o caută niciunde.

Inima-i un pachet de teamă ,
Bătăile i se-nterup ,
Complice, sufletul o-ndeamnă
Să părăsească vechiul trup.

O punte - o punte lunecoasă
Și-ngustă...e cărarea vieții.
Voi spuneți că e luminoasă?...
Eu grații îi pun dimineții.

Învățător: Florea Costel

Iubirea Iubirea

Iubirea îmi bate încet la fereastra sufletului. Îi deschid , o poftesc să intre și o fac prizonieră. Simt acel fior plăcut care îmi invadează trupul. E acea vrajă care nu ai dori să se termine niciodată. O tratez ca pe un oaspete de seamă. Îi aștern la picioare inima mea cicatrizată de suferința trecutului. O ridică , îi pansează rănilor și o face din nou să strălucească.

E cel mai frumos sentiment pe care omul îl poate trăi vreodată. Purtată de valul plăcerii uit de neliniștea care mă cuprinse. E acea teamă de necunoscut, teama de răutatea celor din jur , de ceea ce ar putea însemna trăirea acestor sentimente, teama de a nu suferi din nou.

Uitasem cum este să fii fericit, să trăiești fiecare clipă, ca și cum ar fi ultima. Să fii însetat de iubire și să sorbi fiecare moment de bucurie, fiecare mângâiere , fiecare atingere , fiecare sărut. Să îți dorești ca timpul să stea în loc , iar fiecare minut să fie o veșnicie.

Mă simt ca un copil care primește o jucărie nouă bucurându-se că a avut acest noroc , dar cu teama de a nu o strica. de a nu-i fi luată.

Acest sentiment mă determină să o închid aici , în cămara sufletului meu fiind egoistă și nepăsându-mi de alții care ar avea la fel de mare nevoie de ea ca și mine. Nu , în acest moment nu mă gândesc decât la mine și am s-o țin aici, dăruindu-i totul , așa încât să nu își mai dorească vreodată să plece.

Profesor : Teodorescu Lăcrămioara

Creații ale elevilor

Prima mea iubire

Nu credeam că iubirea se poate naște cu o singură privire. În gândurile mele , iubirea este îndelung de răbdătoare și bună. Ea nu este geloasă , nu se laudă , nu este îngânfată . Nu poate vorbi necuviincios , nu își caută propriile interese , nu se irită , nu ține cont de răul suferit . Nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr. Îndură totul, speră totul, suportă totul . Iubirea nu se termină niciodată .

Eu cred, îmi place să cred , sper, îmi doresc , trăiesc cu ideea că dragostea adevărată există pentru fiecare dintre noi și că la un moment dat, partenerul ideal, jumătatea care te întregeste, corpul cald care îți face patul mai mic, al doilea tacâm la masă, mâna care se îmbină perfect cu a ta, sărutul care te face să uiți de toate și privirea care valorează cât un infinit de cuvinte va apărea când te aștepti mai puțin. Poți păcăli dar nu o poți evita.

Sunt atât de mulți oameni care se simt singuri și lipsiți de vreo afecțiune care le lipsește atât de mult. În inima lor nu își doresc decât să simtă în brațele lor , chiar și lângă ei , acea persoană bună, iubitoare , acea persoană alături de care pot zâmbi sincer, purtați de acea împlinire care nu are asemănare în această lume.

Viitorul nu are nici o valoare dacă nu ai cu cine să-l împarți , Ai nevoie de acea persoană care te strigă mereu cu inima, fiind gata să zdrobească munții pentru viața și existența ta , să te aibă , să te aibă pentru eternitatea bogăției iubirii nemăsurate.

Singurătatea orbește sufletele oamenilor și energia din ei , fericirea inimii și a minții de asemenea. Asta am învățat după experiența primei iubiri, născută dintr-o întâmplare neașteptată.

Lumea părea prea mică pentru mine , era prea goală , prea pustie, până s-a dovedit chiar mare, întinsă și plină de mister cunoscând o altă persoană specială care părea rătăcită fără energie pe străzi. Fără știre, mi-a micșorat lumea la o scală pe care o puteam cuceri ; să pot străbate ca fiind o lume din cele mai mici.

Totul a început cu o clipire a ochilor lui căprui, pentru că o singură privire a fost de ajuns să mă atragă în perimetrul lui și să pornesc alături de el o conversație.

Descopeream cu fiecare vorbă , băiatul „neobișnuit”, față de ceilalți, calm în cuvinte, simplu în gândire , cald în linia vederii ; complex ca persoană .

Sub felinarul luminat, în gândul meu îi tot revedeam chipul , fața blândă departe de oraș , care plutea ca printr-un vis, ca un înger rătăcit. Ca simfonia unei flori, glasul meu îl chema cuprins de fiori, vrând ca în armonia caldă a viorii să îmi deschid în fața lui gândirea fără teamă.

Iubirea se ridica precum o iederă pe un copac, atunci când pasiunea chema valurile ce împreună cu vântul plin se zdrobeau de maluri și atunci când îi simțeam părul lin printre degete. Dragostea deja scrisese în palmele noastre o nouă poveste. Ne-am tăiat și totuși am reușit să mângâiem.

Am avut mâinile înghețate de frig și am reușit să ne strângem în brațe cu toată puterea . Am avut adesea mâinile ocupate cu scrisori dedicate din inimă , am avut mâinile jertfite, pentru a fi fericiți .

Am avut mâinile parfumate pentru a nu se pierde aroma momentelor sublime. Oricât de rănite ne-ar fi mâinile ,oricât de obosite, arse sau tremurânde , ele vor ști să arate dragoste. Eternitatea se va citi în ele și atunci ne vom spune , ”Nu îți fie teamă să iubești ! ,”

Și uite că iubirea e aici, am prins-o și o țin strâns ,dar în zadar pentru că nu va fi legată pe vecie de mine.

Ea înseamnă libertate : de a visa, de a pluti pe aripa fericirii ,iar dacă el îmi va spune că drumul lui nu este alături de mine pentru că altă fată va culege fructele ce au crescut din semințele ce le-am semănat cu prezența mea, pentru că mirosul meu a fost sufocat de parfumul ei , pentru că mângâierea mea va fi ștearsă de atingerea ei atunci mă voi da deoparte ,oferindu-i libertate, din dragoste ,din dragoste pentru el. Dar pentru moment împărțim o lume fără obstacole în care bate o singură inimă formată din inima mea și a lui în speranța că bătaile ei nu se vor opri curând din simplul motiv că ne iubim .

Brîndușa Nicoleta, clasa a VIII a

Adolescența și primele iubiri

Una dintre cele mai frumoase perioade ale omului după părerea mea și cred că a tuturor copiilor apropiați de vârsta mea este adolescența .

Această perioadă foarte agitată ce se schimbă o dată cu trecerea timpului aduce cu ea și majoritatea abaterilor disciplinare care după , părerea celor care au uitat de ea , trebuie pedepsită .

Un lucru pe care ei nu-l înțeleg este că noi nu facem aceste prostioare că să îi enervăm și că ele dau farmec vârstei noastre . La această vârstă mulți dintre noi au o dilemă ce constă în deciziile pe care trebuie să le ia.

Tot în această perioadă încep să apară și primele iubiri , primele sentimente cărora li se acordă o importanță majoră . Aici nu este vorba de iubire adevărată ci de o simplă atracție că să spunem așa , care însă ne face să fim puțin cu capul în nori . În regulă , poate puțin mai mult .

Este foarte adevărat că aceste sentimente și vârsta sunt principalele vinovate pentru faptul că nu mai acordăm aceiași atenție lucrurilor importante cum ar fi școala .

Se întâmplă destul de des ca în timp ce profesoara predă o lecție foarte importantă , noi visăm la prima întâlnire , să trimitem bilețele cu inimioare sau să privim în gol fără a ne gândi la ceva anume .

Dacă suntem chemați la tablă se întâmplă ca de multe ori să reacționăm cu întârziere din cauza acestor gânduri și datorită lor suntem de foarte multe ori neatenți la ore sau chiar acasă .

În ceea ce privește învățatul ; nimeni nu pare să-și dea toată silința pentru a învăța , a-și face teame sau măcar a fi atent la ore .

Sunt lucruri și mai importante cum ar fi internetul , fotbalul , moda , muzica și multe alte lucruri specifice vârstei , își spun majoritatea elevilor ce au norocul să trăiască în aceste timpuri care sunt dominate de tehnologie .

Toate aceste lucruri sunt cam principalele vinovate pentru neatenția noastră și pentru tot ce înseamnă obrăznicii. În mintea noastră totul este roz atâta timp cât nu suntem criticați, certați sau dacă ni se pare că suntem înțeleși.

La această vârstă apar primele iubiri, primele vise și primele fapte ce ne fac să fim atât de neascultători și de rebeli însă toată această stare se datorează vârstei.

După ce v-am povestit în mare ceea ce simte un adolescent cred că sunteți de acord cu mine și unii dintre colegii mei că totul este pentru a atrage atenția deoarece atâta timp cât suntem înțeleși și noi vă vom înțelege.

Șaigău Gabriela, clasa a VII a

Prima mea iubire

Prima mea iubire, am întâlnit-o la 15 ani. Eram colegi e clasă și totodată cei mai buni prieteni. Într-o excursie cu clasa, ne-am apropiat foarte mult, iar el a ajuns să-mi ceară prietenia. Mi-a dat timp de gândire, iar după multe analizări și privind problema din fiecare parte, aveam pregătit un răspuns, pe care eu cred că și l-ar fi dorit foarte mult.

Am acceptat, iar el a fost foarte bucuros, însă eu i-am propus un lucru. Mi-am dorit ca relația noastră să fie ascunsă de ochii celorlalți până ce va fi destul de stabilă.

Ne-am întâlnit pe ascuns vreo trei săptămâni, până când una dintre prietenile mele ne-a observat. Era foarte bucură să ne vadă împreună dar se tot întreba de ce i-am ascuns lucrul acesta tocmai ei. I-am explicat ce se întâmplase și deoarece relația noastră mergea destul de bine, am hotărât că de acum nu mai trebuie să ne ferim de privirea celorlalți. Mulți dintre ei s-au bucurat să ne vadă împreună, și chiar ne-au felicitat.

Nu pot uita însă prima noastră întâlnire, când relația noastră era încă privită de ceilalți. Am ieșit la un suc, ne-am povestit în amănunt detaliile unui altuia, dar încă stăteam cu teama de a nu ne observa cineva împreună. Acea zi a fost foarte frumoasă și foarte caldă, încât și soarele privindu-ne și zâmbind se bucura la vederea formării unui nou cuplu. Cel mai frumos cadou pe care l-am primit de la prietenul meu, a fost la împlinirea a o lună a relației noastre. Mi-a dăruit un lăntișor cu o inimioară în care pozele noastre erau alăturate. Nici nu îmi puteam imagina un cadou mai frumos ca acesta primit de la persoana iubită și însoțit de un sărut plăcut.

Totul a mers bine șase luni de zile când am simțit o răceală bruscă din partea sa. Nu îmi puteam imagina că relația noastră se putea sfârși aici și mă tot întrebam care este motivul acestei răceli. Am încetat să cred că nu mă mai iubește, dar într-o zi, pe neașteptate, nu puteam ceea ce vedeam. O săruta pe cea mai bună prietenă a mea. Prietena care m-a susținut în cele mai grele momente din viața mea, era acum în brațele iubitului meu. Am crezut pe moment că ceea ce văd este doar o halucinație, dar era cât se poate de real.

Din acel moment, am încetat relația noastră în urma unor certuri aprige, dar durerea provocată era foarte mare și greu de suportat. Am trecut cu greu peste acele momente, dar mi-am dat seama că lumea nu se termină la un singur băiat, ci își continuă cursul firesc. Un lucru este sigur: dragostea e peste tot, iar noi trebuie doar să o găsim.

Marin Andreea
2010

Pădurea fermecată

Undeva printre munți există o pădure frumoasă și fermecătoare. Are copaci mari și coroana lor este ca yata de zahăr. Râul cel strălucitor curge încet și lin printre pietricelele ca niște mărgelile sclipitoare. Păsărelele ne încântă cu cântecele lor și zborul lin. E minunat!

Razele de soare strălucesc precum scânteiele de foc și mângâie ușor pădurea, florile gingașe zâmbesc și au un parfum îmbietor. Firele de iarbă se leagănă sub adierea blândă a vântului de vară, iar într-un colțisor un iepuraș stă liniștit și privește natura. Văzduhul a încremenit deasupra lunii, iar în depărtare licăresc stele mici ca niște ținte de argint.

Când ajungi să intri în această pădure îți vei da seama că ai intrat într-un basm minunat care nu ai vrea să se termine niciodată .

Filote Teodora , clasa a VI a

Misterul pădurii toamna

Este o după-amiază dezmiardată de vântul plâpând de toamna. Mă plimb domol pe poteca împodobită de frunzele și nucile îmbrăcate în cămăși zdrențuite din care curge mustul amar. Stratul gros al frunzelor galben-marونیu a reușit să mărginească cărarea.

Pădurea tristă , ignorând acum verdele , este acum pustie. Singurii prieteni care i-au rămas sunt vântul și frigul.

Farmecul toamnei a schimbat totul în ceva nevăzut, ceva ce n-a mai văzut pământul .

Covorul ce se întinde la nesfârșit al multicolorelor frunzeș cerul pătat cu fum amestecat a devenit acum gri. Copacii sunt triști fiindcă le-au pierit mulți frați iar marونیul a devenit culoarea lor de bază .

Soarele palid încă mai luminează printre ramurile nemișcate. Ploaia pălmuieste tulpina copacilor, vântul ridică frunzele ude de la pământ ,iar fulgerele și tunetele le sperie pe viețuitoarele pădurii.

Greierii pudrați cu brumă sunt triști pentru că vor răbda, din nou o iarnă întreagă de foame.

Cerbul înfrigurat de bătrânul vânt strigă la cer ca și cum s-ar crede domnitorul tuturor. Natura întreagă se pregătește pentru hibernare.

Răcoarea serii se lasă încet , iar noaptea își așterne perdeaua peste pământul mohorât. nu uit să observ un singur lucru . Nu doar păsările călătoare nu se mai află în acest peisaj, ci nici picior de om, care nu știe să aprecieze magia pădurii în plină toamnă.

Ion Alexandra Adina , clasa a VI a

Bunătatea lui Dumnezeu

Dumnezeu este exemplul perfect de bunătate, dragoste, blândețe, cunoaștere, curaj, milă și toate calitățile pozitive.

Dumnezeu ne ajută, ne îndreaptă spre calea cea bună, ne iartă greșelile și multe altele.

Toate acestea dovedesc că Dumnezeu este o ființă darnică, bună, grijulie, milos și cinstit. El ne păzește, îi ajută pe cei necăjiți, are grijă de fie că sunt răi fie că sunt buni.

El se bucură când ne bucurăm și noi, iar când noi plângem el încearcă să ne ajute.

Dumnezeu este cel ce a creat lumea prin voința Sa, iar aceasta este cea mai mare dovadă a bunătății, a iubirii, a milei, a blândeței de care noi ne bucurăm.

Cu ajutorul lui Dumnezeu noi trecem peste toate greutățile vieții și peste tot ce e mai rău. Prin tot ceea ce face Dumnezeu dă dovadă de bunătate, darnicie și milă pentru toți cei care au fost bătuiți de soartă și care au încredere că totul se va sfârși odată.

Dumnezeu ne dovedește ce este bunătatea cu fiecare faptă pe care o face cu fiecare viață salvată, cu fiecare ajutor oferit.

Stan Liliana Alexandra, clasa a VI a

Rugăciune

Doamne cât de mult noi te iubim
Și pentru toate îți mulțumim
Că Tu ne ajuți mereu
Și la bine și la greu .

Doamne cât te iubesc
Chiar dacă mai greșesc
Să ne păzești mereu
Atunci când ne este mai rău.

Ce rău îmi pare
Când fac o greșală mare
Iar Tu mă înveți mereu
Să repar tot ce am făcut rău.

Acum știu că m-ai iertat
Eu am reparat
Tot ce am stricat
De acum înainte m-am învățat.

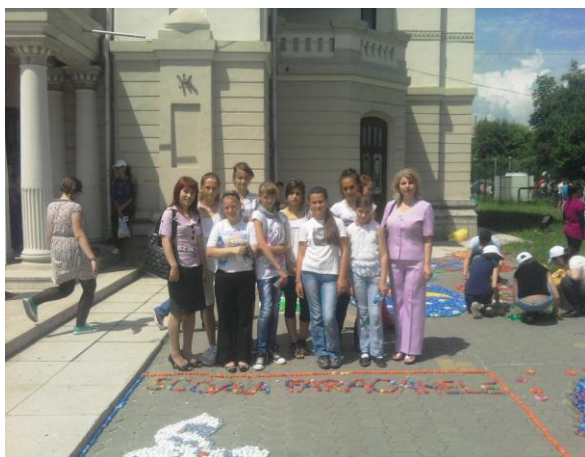
Mîțu Rodica-Dana, clasa a VI a ,

1 Iunie

Pe 1 Iunie un echipaj al școlii noastre a participat la concursul „Ce poți face din capace PET,, organizat de Consiliul Județean Vrancea alături de alte 50 de școli din județ. Echipajul a fost condus de către director Partenie Mihaela și profesor coordonator Teodorescu Lăcrămioara.

LEGILE UNEI ALIMENTAȚII CORECTE

Legea cantității: Cantitatea de alimente care se ia zilnic trebuie să fie suficientă pentru a acoperi necesitățile organismului. În ceea ce privește substanțele pentru creșterea și menținerea țesuturilor și organelor noastre. O alimentație îndestulătoare se manifestă atunci când individul realizează corect următoarele funcțiuni: creștere, activitate mentală, muncă, reproducere, păstrarea greutateii la vârsta adultă.

Legea calității: Regimul alimentar trebuie să fie complet și variat în compoziția sa, astfel încât să ofere organismului toate substanțele necesare: glucide (hidrați de carbon), grăsimi, proteine, vitamine, minerale, apă și fibră vegetală.

Legea echilibrului: Cantitățile diverselor substanțe care furnizează energia și care se integrează în alimente trebuie să păstreze între ele o proporție corectă.

~ Hidrații de carbon: trebuie să aducă între 55%-75% din totalul de calorii, ceea ce pentru un regim de 2000 de calorii presupune între 1100-1500 calorii din carbohidrați. Aceasta implică o ingestie de 275-375 grame de glucide pe zi.

~ Grăsimile: Nu trebuie să depășească 30% din kaloriile zilnice și cea mai mare parte din ele trebuie să fie de origine vegetală. Aceasta presupune un maxim de 66 grame de lipide zilnic pentru un regim de 2000 de calorii în medie.

~ Proteinele: Trebuie să aducă între 10%-15% din totalul kaloriilor necesare. Aceasta înseamnă zilnic 200-300 de calorii în formă proteică, ceea ce echivalează cu 50-75 grame de proteine zilnic.

Legea adecvării: Alegerea, prepararea și cantitatea alimentelor, trebuie să fie adecvate greutății, vârstei, stării fizilogice și genului de muncă sau activitate.

CURIOZITĂȚI ALE LUMII

1. Furnicile nu dorm niciodată. Cu toate acestea, în zorii zilei, furnicile se întind asemenea oamenilor pentru a se dezmoți
2. Ochiul unui struț este mai mare decât creierul acestei păsări.
3. Pe suprafața unui corp uman trăiesc mai multe vietăți decât oameni pe întreaga planetă.
4. Lungimea unui elefant este egală, aproximativ, cu lungimea limbii unei balene albastre. De asemenea, limba unei balene este mai grea decât un elefant adult.
5. Durata care îi ia unui fulg de zapadă ca să ajungă de la nori până pe suprafața pământului? Cel puțin o oră...
6. Biblioteca Universității din Indiana, SUA, se scufundă în fiecare an cu circa 2,5 centimetri. Acest fenomen se datorează unei erori a constructorilor care au omis să calculeze și greutatea cărților care vor fi depozitate în uriașa clădire
7. O singură vacă poate produce într-un an mai mult lapte decât poate consuma un singur om... circa 200.000 de pahare pline cu lapte.
8. Rechinii sunt singurele animale despre care se știe că nu se pot îmbolnăvi de cancer.
9. Absolut toți creveții se nasc masculi. Unii dintre ei devin femele la maturitate
10. Un cal adult poate consuma într-un an o cantitate de hrană ce depășește de 7 ori propria sa greutate.
11. Dacă vorbiți la telefonul mobil timp de o oră, numărul bacteriilor din urechea voastră va crește de cel puțin 700 de ori.
12. Absolut toți copiii se nasc fără rotule. Ele se formează complet în intervalul de vârstă de 2-6 ani.
13. O persoană are în medie 1.460 de vise în fiecare an
14. Un om, consumă, în medie, de-a lungul vieții, o cantitate de hrană egală cu greutatea a șase elefanți maturi.
15. În Bangladesh există o lege care permite autorităților să aresteze elevii cu vârste mai mari de 15 ani care copiază la examene.
16. Un singur avion Boeing 767 este format din nu mai puțin de 3.100.000 de piese diferite.
17. În absolut toate țările lumii, indiferent de cultură, religie sau zonă geografică, soldații execută salutul numai cu mâna dreaptă.
18. De fiecare dată când linge un timbru, un om consumă 1/10 dintr-o calorie.
19. Un sfert dintre oasele unui organism uman se află numai în picioare
20. Unghiile de la degetele mâinilor unui om cresc de patru ori mai repede decât cele de la picioare.

Matematica altfel

„Tot ce e gândire corectă este matematică...” Grigore C. Moisil

1. Pe o casă sunt patru coșuri de fum, pe casa vecină – trei, iar pe casa următoare – două. Ce obținem în rezultat? În rezultat vom primi fum.
2. Gândiți-vă la un număr și îl scrieți, înmulțiți cu 5, adăugați 2, înmulțiți cu 4 și adăugați 3. Acum înmulțiți rezultatul primit cu 5 și adăugați încă 7. Scrieți numărul primit. Tăiați ultimele două cifre. Ce număr ați obținut? Răspuns: numărul gândit.
3. Compuneți exemple cu răspuns 100. Se poate de folosit semnele matematice $+$, $-$, $\times$, $:$:
a) de cinci ori cu cifra 1 ;
b) de patru ori cu cifra 9 ;
c) de cinci ori cu cifra 5 .
Spre exemplu, "de cinci ori cu cifra 3" : $33 \times 3 + 3/3 = 100$.
Răspuns : (a) $111 - 11 = 100$; b) $99 + 9/9 = 100$; c) $5 \times 5 \times 5 - 5 \times 5 = 100$.)
4. Un morar a venit la moară. În fiecare din cele patru colțuri ale încăperii el a văzut trei saci de făină. Pe fiecare sac s-au așezat trei mâte, iar fiecare mătă a avut pe lângă dânsa trei motănași. Se întreabă, câte picioare au fost la moară? Răspuns: Două picioare ale morarului, deoarece mățele și motănașii au labe.
5. Scrieți cu cifre numărul, compus din unsprezece mii, unsprezece sute și unsprezece unități. (Mulți consideră că acest număr va fi 111111. Răspuns: numărul cerut va fi $12111 = 11000 + 1100 + 11$.)
6. Aranjați numerele 1, 1, 2, 2, 3, 3, 4, 4, 5, 5, 6, 6, 7, 7, 8, 8 în pătrățelele pătratului magic astfel, încât suma în fiecare rând și coloană să fie egală cu 18.

soluția :

7	2	8	1
1	8	2	7
4	5	3	6
6	3	5	4

7. Ce este aceasta: două capuri, două mâini și șase picioare, iar în mers numai patru?
Răspuns: Un călăreț pe un cal.

Îngerașul Alfabet

La început a fost Cuvântul.
El e dragoste și har...
Bun creștin și brav școlar,
Să-l cunosc îmi vine rândul.
În cuvânt găsesc povață:
Să iubesc , să-nvăț , să cred
Sfântă scriere mă-nvață
ÎngerașulAlfabet.

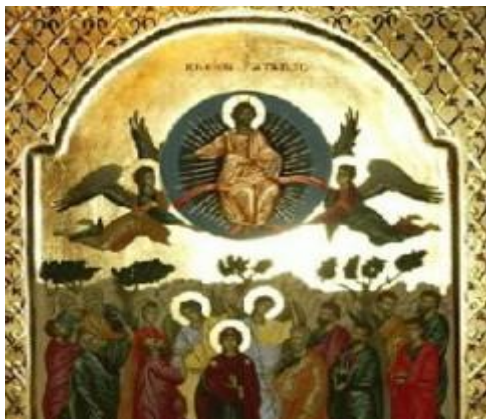
A e prag de-abecedar: Sfânt ARHANGHEL în altar.
B de mână c-o bunică spre biserică mă strigă
C e cruce semn divin, „Birui-vei Constantin!”,
D e drum al tău , al meu, către bunul Dumnezeu
E din Evanghelie știe , Sfânta Euharistie
F cu florile copii, cântă „Osana „ de Florii
G –n măslini și-adună anii , în grădina Ghetsimani
H ni-i hrana cu folos , stai de har , întru Hristos
I icoană ne-a adus, chipul Domnului Hristos.
J aminte ne aduce, Sfânta jertfă de pe cruce.
K ne scrie , drag copil , literele lui Kiril.
L o lume mai senină, cu lumină din lumină.
M monarh la mănăstire, cheamă către mântuire.
N e-a nașterii vestire, Nazaret în nemurire..
O e tâlc de omilie, fii bogat în omenie!
P potir cu sfânt odor , darul blândului păstor.
R retras în rugăciune, de cărări spre rai ne spune.
S ne-aduce învățături , slova Sfintelor Scripturi.
Ș credinței e oștean , primul mucenic Ștefan.
T de mână c-o fetiță, duce flori la o troiță.
Ț ne-ndeamnă să-i cinstim, pe strămoși în țintirim.
U și-arată când postești , ușile împărătești.
V veșmânt fără de preț, e pictat la Voroneț.
X e-n Sinaxar izvod , de la Sfântul Xenofont.
Y e-n botez sfințit, la Iordan, la Yardenit.
Z nu-i zeu făr' de folos , ci zidire întru Hristos!
Și așa câte-un verset, A , B, C ,....X, Y , Z...
Mă învață încet , încet , să iubesc , să-nvăț , să cred
Îngerașul Alfabet!

Mihail Constantin Negulescu

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI

Mântuitorul nostru Iisus Hristos, după ce a suferit patimi înfricoșate, răstignire și moarte de care s-au înfricoșat nu numai firea omenească ci sau schimbat și stihiiile cerului și a pământului, văzând răbdarea cea mai presus de fire omenească a treia zi a înviat din mormântul cel pecetluit și străjuit cu strajă puternică, arătându-se pe sine biruitor al morții și stăpân al vieții.

După sfânta Sa înviere din morți s-a arătat femeilor mironosițe care mergeau să ungă cu miresme trupul Domnului - neștiind că a înviat- și căroră le zice : „*Bucurați-vă*„ , , apoi s-a arătat sfinților Săi ucenici și apostoli care se risipise plini de întristare și frică ,despărțiți acum de învățătorul lor Iisus Hristos și pe care îi binecuvintează cu părinteștile cuvinte „*Pace Vouă* „. La 8 zile s-a arătat Sfântului Apostol Toma , zicându-i să nu fie îndoielnic de învierea cea din morți , ci să fie credincios. Apoi Domnul s-a arătat multora din cei care credeau întrânsul ca să-și arate și mai mult puterea Sa dumnezească prin învierea din morți . Ba încă și mai mult a petrecut în mijlocul poporului alături de ucenicii Săi timp de 40 de zile ,învățând și tămăduind pe cei bolnavi flămânzind și însetând , mâncând și ospătând în mijlocul oamenilor păcătoși, arătându-se prin aceasta ca nu este o nălucire ci este om și Dumnezeu , care a venit în lume să cheme la mântuire pe toți cei osteniți și împovărați de jugul păcatelor. Îl vedem pe Domnul plin de milă și bunătate în pridvorul lui Solomon la scăldătoarea oilor unde *zăcea mulțime de bolnavi orbi și schiopi, uscați* cum vindecă pe un slăbănog care a așteptat 38 de ani în suferință. Îl vedem pe Domnul care zice „N-am venit să chem la pocăință pe cei drești ci pe cei păcătoși„,stând de vorbă cu o femeie păcătoasă samarineancă lângă fântâna lui Iacov ,cerându-i apă să bea, fiind însetată firea omenească, dar o minune , Cel care a cerut apă trecătoare dăruiește samarinencei apa cea vie apa cea veșnică , apa iertării păcatelor, după care îi făgăduiește ca *nu va înseta niciodată*.

Călătorind Domnul pe cale cu ucenicii Săi și întâlnind un orb din naștere ,Sfinții Apostoli îl întreabă „Doamne cine a greșit acesta sau părinții lui de s-a născut orb? „, dar Domnul Doctor al sufletelor și al trupurilor vindecându-l le-a răspuns :

Nici acesta și nici părinții lui ci pentru ca să se arate slava Lui Dumnezeu printrânsul.

Iată iubirea cea mare de oameni a Lui Dumnezeu, iată cele două firi a lui Hristos , firea omenească și firea dumnezeiească lucrătoare în mijlocul poporului Înălțat la cer cu trupul ca noi să fim și mai tari în credința noastră față de Dumnezeu.

Înălțarea Domnului cu trupul de pe pământ la cer este pentru oameni cheazășia mântuirii și îndumnezeirii noastre după cuvintele Domnului care îndemnă pe Sfinții Apostoli cât și un îndemn și pentru noi toți „Aveți credință în Mine.....Eu mă duc să vă pregătesc vouă loc și iarăși voi veni și vă voi lua pe voi la Mine ,ca să fiți și voi acolo unde sunt și Eu,,(Ioan cap.XIV.2-6).

Prin sfânta Sa înălțare Mântuitorul Iisus Hristos ,unește cele cerești cu cele pământești ,deschide calea către cer a fiecărui dintre noi și ne asigură de marea Sa iubire față de noi, dorind ca să fim împreună cu El după cuvintele „Părinte aceia pe care mi-ai dat voiesc ca acolo unde sunt Eu să fie și ei împreună cu Mine ca să privească slava Mea pe care Tu mi-ai dat-o căci M-ai iubit pe Mine înainte de întemeierea lumii,,(Ioan cap.XVII.24.).

Cum să mergi la biserică

- Mai înainte de a merge la Sfânta Biserică împacă-te cu toți cu care ești certat.
- Lasă și tu din inima și iartă tuturor celor ce ți-au greșit cu ceva.
- Imbracă-te într-o ținută curată, dar modestă, ba chiar smerită., știind că nu mergi la teatru, ci ca să te rogi lui Dumnezeu cu umilință și cu lacrimi, pentru iertarea păcatelor tale.
- Dacă duci un dar, cât de mic, în biserică: lumânări, tamaie curată și un pomelnic pentru a fi pomenit, tu și toți ai casei tale la Sfânta Liturghie, împacă-te cu apropiații tăi și cu Dumnezeu.
- Silește-te după putere ca să fii la Sfânta Biserică mai înainte de a începe slujba, ca să ai timp să te închini în liniște pe la sfintele icoane și poți da din vreme spre pomenire pomelnicul.
- Dacă din întâmplare ai sosit după începerea slujbei, apoi stai liniștit la locul tău: ca să nu faci tulburare și altora prin umblarea ta de colo până colo.Această sminteală este mai mare păcat, decât binele ce-l faci. Pacea și desăvârșita liniște este de absolută trebuință. Caută pacea cu tine însuși, pacea cu apoapele și pacea cu Dumnezeu în tot timpul vieții tale.
- Stând la biserică, nu privi în dreapta și în stânga, căci aceasta te sustrage de la gândirea spre Dumnezeu.

- Vorbirea în biserică e un păcat foarte mare. Nici tu nu te rogi și împiedici și pe altul, de a se ruga. De aceea starea ta în biserică în loc să-ți fie spre folos și spre iertare îți va fi spre osandă și păcat.
- Urmărește cu mintea tot ce se citește și se cântă și repetă și tu în minte rugăciunile, măcar cele mai însemnate.
- Silește-te ca în timpul slujbei să nu te abați cu mintea la nimic pământesc, pentru ca măcar două ceasuri din săptămână să trăiești și tu adevărata reculegere și rugăciune.
- Când te închini, fă semnul Crucii complet și cu luare aminte . Făcând semnul Sfintei Cruci în batjocoră, înseamnă că batjocorești pe Stăpânul ei, în numele căruia te închini. Mai de folos este să faci Cruce odată cum se cuvine, decât să fluturi de multe ori mâna fără să știi tu, ni ci alții, ce voiești să faci; prin aceasta vei stârni râsul celor care te văd, făcând sminteală altora și ție îți va fi spre păcat.
- Ascultă cu luare aminte toată slujba până la sfârșit. Numai așa ți-ai făcut datoria deplină către sufletul tău. După cum dai hrană îndestulată corpului tău toată săptămâna, dă și sufletului tău măcar odată să se sature de cuvântul lui Dumnezeu cel dătător de viață.
- Sfânta Evanghelie, Apostolul și Cazania sau predica, ascultă-le cu luare aminte, în așa fel ca să poți spune și tu altora despre folosul și învățătura ce-ai luat din cuprinsul lor.
- Când se împarte Sfânta Anaforă închină-te și pe la Sfintele Icoane cu toată smerenia și credința cuvenită.
- Când te închini icoanelor, sărută chipul Sfântului la picioare, sau cel mult mâinile dar nu la față.
- Plecând din biserică mergi grabnic acasă, ferindu-te de a te abate pe la cârciumi sau locuri unde se spun vorbe nefolositoare.
- După ce stai la masă și te odihnești apoi citește cărți morale religioase și meditează și te roagă. Povățuiește pe toți ai tăi spre cele sufletești.
- Dacă ai de unde, cercetează și bucură pe săraci prin milostenie, cu bucate, cu haine, cu bani și cu toate darurile ce ți-a dat Bunul Dumnezeu. Asemenea și cu cuvinte bune povățuiește pe cei neștiutori pe calea Domnului.
- Dacă vei serba Duminicile și sărbătorile în acest fel, apoi vei avea pe Dumnezeu cu tine.
- Dumnezeu se descoperă nu unei minți ascuțite, ci unei inimi curate !

Dumnezeu să-ne binecuvânteze calea !

GLUME

* Indreptându-se către școală, cu pași mici, copilul se roagă: "Doamne, te rog nu mă lăsa să întârzi la școală. Te rog, Doamne, ajută-mă să ajung la timp la școală ..."

În acel moment, el alunecă pe o coajă de banană și avansează rapid câțiva metri. Privind supărat în sus, el spune:

-Bine, bine, am înțeles. Nu-i nevoie să mă împingi!

*Un copil plângea pe holul școlii. Învățătoarea îl întreabă:

- De ce plângi?
- Un copil mi-a dat jos plăcinta!
- A fost cu intenție?
- A fost cu brânză.

*Învățătoarea la școală îi întreabă pe copii:

- Vasilică, ce-i tatăl tău?
- Gunoier.
- Nu se spune gunoier, ci lucrător la Salubritate. Petrică, ce-i tatăl tău?
- Gropar.
- Nu se spune gropar, ci lucrător la Pompe Funebre. Bulă ce-i tatăl tău?
- DJ la Mystic Club.
- Cum adică?
- Clopotar la biserică.

*Profesoara îl întreabă pe bulă despre viitor:

- Visez să fiu miliardar că tatăl meu.
- Tatăl tău e miliardar?
- Nu, dar și el visează ...

* Viorel, conjugă te rog verbul "a merge".

iii... eu merg ...iii....tu mergi....iii...el merge...

-Mai repede! -Eu fug ...tu fugi ...el fuge...

SECRETUL SUCCESULUI

A fost odată un băiat care își dorea să găsească secretul succesului. Într-o zi l-a căutat pe un înțelept care locuia sus în munți. S-a dus în coliba lui și l-a întrebat:

- “Înțeleptule, poți să-mi spui care este secretul reușitei în viață?”

Înțeleptul a tăcut pentru o vreme. Apoi l-a condus pe tânărul nostru la un râu din apropiere. Au înaintat

prin apă până când capul tânărului a fost în totalitate acoperit de apă. Băiatul se lupta să își țină capul deasupra apei. Spre surprinderea lui, bătrânul nu încerca să îl ajute. Dimpotrivă, îi ținea capul sub apă. După câteva momente, bătrânul l-a scos din apă și au plecat înapoi spre colibă. Odată ajunși acolo, înțeleptul l-a întrebat ce își dorea cel mai mult în timp ce se afla sub apă.

Tânărul i-a răspuns răstit:

- “Bineînțeles că imi doream să respir, bătrân nebun!”

Înțeleptul i-a replicat îndată: “Fiule, dacă îți dorești succesul pe atâta cât îți doreai să respiri, atunci ai aflat care este adevăratul secret al succesului.”

Morala

Succesul este o chestiune de alegere. Dacă ai suficiente motive, nu este nimic să nu poți face. Odată ce ai găsit motivul pentru a face ceva, vei găsi cu siguranță și modul de a face. O dorință oarecare nu va face minuni. Dorința arzătoare, transformată în obsesie, generează energia care te face să atingi orice scop îți vei propune.

Cuvinte înțelepte

- ❖ „Experiența este cel mai dur profesor, pentru că întâi îți dă testul și apoi îți spune care era lecția.,, (Vernon Law)
- ❖ „Dacă găsești un drum fără obstacole, probabil cădrumul acela nu duce nicăieri.,,(J. F. Kennedy)
- ❖ „Cum e posibil să-ți trăiești viața uitându-te la o ușă fără a avea curajul să o deschizi?" (Robert D. Ballard)
- ❖ „Am învățat că indiferent cât de mult suferi, lumea nu se va opri în loc pentru durerea ta. „(Octavian Paler)
- ❖ „Viața poate fi înțeleasă numai privind înapoi, dar trebuie trăită privind înainte.,, (Soren Aabye Kirkegaard)
- ❖ „Cea mai înverșunată luptă este cu tine însuși, te afli în ambele tabere. „ (François-Marie Arouet de Voltaire)
- ❖ „ Politețea nu costă nimic, dar cumpără orice „,(Michel Montaigne)
- ❖ „ Dacă ai voință poți să muți și muntii din loc, dacă ai creier îi lași acolo unde sunt, că e mai bine „, (Pierre Bourgault)
- ❖ „ Cărțile sunt cei mai tăcuți și constanți prieteni; sunt cei mai accesibili și înțelepți consilieri și cei mai răbdători profesori.,, (Charles W. Eliot)
- ❖ „ Raza de soare care te încălzește pe tine nu-ți este împuținată prin faptul că se mai încălzește la ea și vecinul tău.,, (A.Vlahuta)
- ❖ „Răzbunându-te te faci egalul adversarului; iertându-l te arăți superior lui „,(Fr.Bacon)
- ❖ „Copilul nu datorează părintelui viața, ci creșterea.,, (N.Iorga)
- ❖ „Cel care neglijează învățătura în tinerețe, pierde trecutul și este mort pentru viitor.,, (Euripides)
- ❖ „Fiecare lucru are frumusețea lui, dar nu oricine o vede. „,(Confucius)
- ❖ „Pe Isus, fariseii l-au răstignit numai o dată, creștinii de nenumărate ori. „,(Lucian Blaga)
- ❖ „Durerea înalță pe omul de valoare și coboară pe cel de rând. Nu în orice noapte se arată stelele, numai în noaptea cea senină.,, (T. Maiorescu)
- ❖ „Numai Dumnezeu are privilegiul să ne abandoneze. Oamenii nu pot decât să-ți întoarcă spatele. „,(Emil Cioran)
- ❖ „Trupul omenesc este frumos numai în măsura în care oglindește sufletul. „,(C. Brâncuș)
- ❖ "Singurul serviciu pe care un prieten ți-l poate face, într-adevăr, este să-ți mențină curajul punându-ți în față o oglindă în care să-ți vezi propria imagine." (George Bernard Shaw)
- ❖ "Un prieten adevărat te prinde de mână și îți atinge inima." (Gabriel Garcia Marquez)

Când viața te doboară, să cazi cu fruntea sus
Când viața e tăcere, tu spune ce-ai de spus...
Când lumea te urăște, fii gata să iubești...
Când fericirea-i scumpă, fii gata s-o plătești!

Când zilele ți-s negre, fii tu lumina lor...
Când prietenii te lasă, fii prieten tuturor...
Când toți din jur te fură, să nu-ți fure mândria...
Când tot în jur e haos, să fii tu armonia...

Revista școlară – Tinere speranțe- Școala cu clasele I-VIII Faraoanele